

Felsőgalla, 1910. március 29. – Budapest, 1987. december 21.

Szegény napszámoscsaládból származott. Az elemi iskola elvégzése után, tizenhárom évesen, a Magyar Állami Kőszénbányák Rt. dolgozója lett. 1925-ben bekapcsolódott a munkásmozgalomba; tagja lett a bánya- és kohómunkások szakszervezetének, belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, majd a Vági-féle MSZMP-be. 1929-ben kommunista tevékenységért elbocsátották munkahelyéről. 1930–1932-ben Belgiumban dolgozott, ahonnan politikai tevékenysége miatt kiutasították. Hazatért, 1933-ban letartóztatták és elítélték. 1937–1940-ben a Ganz Hajógyárban helyezkedett el mint gépmunkás, majd kilépett az üzemből és ismét a tatabányai MÁK Rt. alkalmazta. A második világháború alatt tagja volt a kommunista bányászbizottságnak. 1944 szeptemberében ismét letartóztatták, Budapesten a Margit körúti fegyházban raboskodott. Decemberben a rabokkal nyugat felé tartó vasúti szerelvényről sikerült megszöknie. Szülőhelye felszabadítása után bekapcsolódott a politikai életbe. Szervezte a Magyar Kommunista Pártot, és részt vett a közigazgatás munkájának újraindításában, Tatabánya rendőrparancsnoka, majd a helyi szervezet párttitkára, 1945 őszétől a megyebizottsági titkár volt. 1945. június 24-én az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé választották. A bányák államosítása után, 1947-ben a Magyar Állami Szénbányák központjában szociális osztályvezető; 1948 márciusában az Egercsehi Kőszénbánya vállalatvezetője lett. 1949-ben a Mész- és Cementipari Központ igazgatójává nevezték ki, később a Tatabányai Szénbányák Vállalathoz helyezték, ahonnan osztályvezetőként ment nyugdíjba.